29 Μαΐου 2026

Ιερομόναχος Χρύσανθος Αγιαννανίτης (1894 – 29 Μαΐου 1981)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές

Γέροντας Χρύσανθος Αγιαννανίτης.

Image not found or type unknown

Γέροντας Χρύσανθος Αγιαννανίτης.

Γεννήθηκε ο κατά κόσμον Χρηστός Βρέτταρος, στον Πειραιά από ευσεβείς γονείς το 1894. Η μητέρα του τελείωσε τον βίο της ως Μελάνη μοναχή. Βαπτίσθηκε από τον άγιο Νικόλαο τον Πλανά. Στην αγία κολυμβήθρα, κατά την ώρα της βαπτίσεώς του, σχηματίσθηκε σταυρός και ο άγιος εκείνος ιερεύς είπε πως ο βαπτιζόμενος θα ιερωθεί και θα ευαρεστήσει τον Θεό. Μεγάλωσε «εν παιδεία και νουθεσία Κυρίου». Η ασκήτρια, κανδηλανάφτισσα προγιαγιά του συχνά τον πήγαινε στο εκκλησάκι του Αγίου Ελισσαίου στο Μοναστηράκι Αθηνών, για ν’ αγρυπνήσουν με το ευλαβές και αλησμόνητο εκείνο εκκλησίασμα. Επίσης συνδέθηκε με το μετόχι της Αναλήψεως του Βύρωνος των Αθηνών και κυρίως με τον λίαν ενάρετο Γέροντα Ιερώνυμο Σιμωνοπετρίτη († 1957), τον οποίο υπεραγαπούσε.

Το 1911 αναχωρεί σαν διψασμένο ελάφι για το Άγιον Όρος και εισέρχεται ως δόκιμος μοναχός στη Σιμωνόπετρα, όπου παραμένει και αγωνίζεται με γεροντικό φρόνημα. Επιθυμώντας μεγαλύτερους ασκητικούς αγώνες μεταβαίνει στη σκήτη της Αγίας Άννης και κείρεται μοναχός από τον Γέροντα Αζαρία († 1947) στην Καλύβη της Αποτομής της κεφαλής του Τιμίου Προδρόμου. Με την υπόδειξη του

Γέροντός του κατόπιν κατοίκησε στην Καλύβη της Αγίας Τριάδος, όπου εκάρη μεγαλόσχημος. Ο Γέροντας Ονούφριος († 1935), μιας γειτονικής Καλύβης, θα τον συνδράμει πνευματικά, καθώς και ο θαυμάσιος πνευματικός Ιγνάτιος ο Κατουνακιώτης († 1927). Εθεωρείτο ένας παιδαριογέροντας με σοβαρότητα, σύνεση και συνεχή αυτομεμψία. Οι πατέρες της σκήτης του παρέδωσαν δύο νέους μοναχούς προς στηριγμό. Ασθένησαν όμως από φυματίωση και αναγκάσθηκε ο Γέροντας να τους συνοδεύσει προς θεραπεία στην Αθήνα.

Ο μακαριστός Γέροντας Χρύσανθος Αγιαννανίτης.

Image not found or type unknown

Ο μακαριστός Γέροντας Χρύσανθος Αγιαννανίτης.

Έτσι αναγκάσθηκε να μείνει μόνιμα στην Αθήνα. Η αλλαγή του ημερολογίου δημιούργησε φατρίες, διχασμούς, σχίσματα και ταραχές. Ο μακάριος Γέροντας έλεγε πως οι πολλές συζητήσεις για εκκλησιαστικά ζητήματα «ξηραίνουν την καρδίαν και κατόπιν χρειάζεται μεγάλος αγώνας και πολλά δάκρυα διά να

επανέλθει κανείς εις την κατάστασιν της προσευχής και του θείου έρωτος... Έπαυσαν να συζητούν διά την προσευχήν, διά τους βίους των Αγίων και διά τας ευεργεσίας του Παναγάθου Θεού, που μαλακώνουν την ψυχήν και την αναβιβάζουν εις τον θείον έρωτα, και ασχολούνται με θέματα τα οποία πρέπει να εξετάζωνται από αυτούς που ευρίσκονται εις ανωτέραν πνευματικήν κατάστασιν».

Ως πνευματικός πατέρας ήταν πάντοτε πρόθυμος και διαθέσιμος, δίχως κανένα ωράριο, ημέρα και νύχτα. Το εξομολογητήριο-ιατρείο του ήταν πάντα ανοιχτό για όλους. Πολλούς συνέδραμε, βοήθησε, έσωσε, οδήγησε στον μοναχισμό και την ιεροσύνη. Εκεί στο ταπεινό του οίκημα τον συναντήσαμε κι εμείς, λίγα έτη προ της κοιμήσεώς του, και μας δέχθηκε με μεγάλη αγάπη και λόγους χάριτος και σοφίας. Ο κόσμος ουδόλως τον είχε αλλοιώσει. Παρέμενε πάντοτε ένας ακέραιος ασκητής Αγιαννανίτης. Έλεγε ο ίδιος: «Αν και είμαι, μακράν, ο ανασαμός μου και τα όνειρά μου εκεί περιφέρονται».

Το Κυριακό της σκήτης της Αγίας Άννης

Γράφουν τ’ αγαπητά πνευματικά του τέκνα περί αυτού: «Πάντοτε σιωπηλός και σύννους, πενθήρης και ένδακρυς, απαρρησίαστος και αγέλαστος, αλλά και παρηγορητικός και ελπιδοφόρος, με αγάπη αληθινή, χωρίς ευγένειες και φιλοφρονήσεις κοσμικές, ευθύς, απλούς ως παιδί, ήρεμος, σοβαρός και στιβαρός ως πολύπειρος Γέρων. Μία ευλογία του Θεού και του Περιβολιού της Παναγίας μας, του Αγίου Όρους στον κόσμο. Ένας θαυμαστός και θεοδώρητος συνδυασμός

σε μία Γεροντική μορφή, η οποία σε καθηλώνει και σου εμπνέει τον σεβασμό, την αγάπη και την υιική διάθεσιν διά τελείαν αφοσίωσιν στα έμπιστα, έμπειρα και στοργικά πατρικά χέρια». Προείδε και προείπε το τέλος του: «Της Αγίας Τριάδος θα είμαι επάνω».

Η επίγεια διάβασή του τερμάτισε στις 29.5.1981. Το σεπτό του λείψανο μεταφέρθηκε από την Αθήνα κι ενταφιάσθηκε στο κοιμητήρι της σκήτης της Αγίας Άννης, απ' όπου νέος ξεκίνησε τους πνευματικούς του αγώνες. Κατά την ανακομιδή των λειψάνων του, το 1985, «είχον τα λείψανά του εμφανή τα σημεία του οσιακού αυτού βίου».

Πήγες – Βιβλιογραφία

Χρυσάνθου Αγιαννανίτου ιερομ., Γεροντικαί ενθυμήσεις και διηγήσεις, τ. Α΄, Μώλος Λοκρίδος 2008.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, «Μέγα Γεροντικό ενάρετων αγιορειτών του εικοστού αιώνος, τόμος Β΄ 1956-1983. σελ.1007 – 1010